

ΑΝΘΙΝΕΣ ΚΙ' ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ / ΓΑΠΕΣ

ΤΟΥ J. FRÉMONT

(Μία μέλισα έχει ται και φτερουγίζει σιμά στο τριαντάφυλλο).

ΜΙΑ ΒΡΑΔΥΑ Σ' ΕΝΑΝ ΚΗΠΟ

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ.— Τί χαριτωμένη χροιά μέλισα!... Οιά της άνοιξά μου... Οιά της άνοιξά μου... (Η μέλισα)

(Σ' ένα περικό λ.ι. Λουλούδια διάφορα. "Ενα άηδον. Μία μέλισα. Μία πεταλούδα. "Ενας νέος. Μία νέα. Στην άρχη: "Η τελευταίες άχτιδες του ήλιου. Στο τέλος: "Η πρώτες άχτιδες του φεγγαριού).

ΤΟ ΝΥΧΤΟΔΟΥΛΟΥΔΑΟ. (άνοιγοντας τιά φύλλα του).— Καλησπέρα σας!... Τί ώραία βραδιά!... "Εφυγε επί τέλους ό ήλιος... Σε λίγο θα βγη και τό φεγγάρι...

ΤΟ ΗΛΙΟΤΡΟΠΙΟ. (γέρνοντας τό κεφάλι του θλιμμένα).— "Εφυγε ό ήλιος!... Τί κοίμα!... Τί κοίμα!...

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ.— Τί ώραία βραδιά!...

Η ΝΤΑΛΙΑ.— Πολύ ώραία βραδιά!... "Ωραιότερη κι' από τή χθεσινή. Καί ή άριανή βραδιά θα είναι ακόμα πιο όμορφη. Μά έμεις, έμεις!...

Η ΝΤΑΛΙΑ.— Έμεις δέν θα είμαστε πιο όμορφα αύριο.

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ.— Γιατί;

Η ΝΤΑΛΙΑ.— Γιατί, άλλοιμονο, ή ζωή μας είνε λίγη. Χτέσ κι' άπόψε ακόμα θροσούμαστε πάνω στην άνθησί μας. Άπό αύριο όμως θ' άρχίσουμε να μαρινόμαστε.

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ.— Έγώ δέν τό πιστεύω ότι θα μαραθώ τόσο γοργά. Είμαι τόσο ώραιο!... Τόσο ώραιο!...

Η ΝΤΑΛΙΑ.— Δέν είσαι ώραιότερο από μένα.

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ.— Σώπα, καυμένη ντάλια!... "Εσύ δέν μυρίζεις άπως έγώ.

Η ΝΤΑΛΙΑ.— Ναι, μά έγω παό πλούσια χρώματα από σένα. "Εσύ μυρίζεις σαν μοσχολοιμνή Σουλτάνα. Αυτό όμως δέν άρέσει σε όλους. "Εγώ έγώ είμαι πιο άριστοκρατική. Καί να σου πω τήν αλήθεια!... "Εγώ θα ζήσω μερικέσ βραδιές περισσότερο από σένα. "Εσύ είσαι πιο έφημερο.

Η ΝΤΑΛΙΑ.— Τί φιλαρέσκεια, Θεέ μου!...

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ.— Μου άξίζει.

Η ΝΤΑΛΙΑ.— Έγώ είμαι άριστοκράτης. Δέν θροσούμαι παρά σ' άριστοκρατικά περιβάλια. "Εσύ φτρώνεις ακόμα και στους φράγτες.

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ.— Ναι. Έγώ ώμορφανώ και τό πιο ταπεινό περιβάλλο!...

ΤΟ ΚΡΙΝΟ.— Σωπάστε παιδιά... Τί πάθετα και μαλλώνετε έτσι; Σε λίγο θ' άρχισι να κελαιδί τ' άηδόνι. "Ετοιμαστήτε να τ' άκούστε.

ΤΟ ΝΥΧΤΟΔΟΥΛΟΥΔΑΟ.— Πώς άργεί άπόψε τό φεγγάρι.

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ.— Τ' άηδόνι κελαιδί για μένα.

Η ΝΤΑΛΙΑ.— Για μένα κελαιδί.

ΤΟ ΓΑΡΥΦΑΛΛΟ.— Τ' άηδόνι δέν κελαιδί για κανένα από μάς. Είνε έρωτευμένο με τή ροδοδάφνη.

ΤΟ ΝΥΧΤΟΔΟΥΛΟΥΔΑΟ. (σιγά).— "Εβγα καλό μου φεγγάρι!...

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ.— Καί ξέρες έσύ, γαριφάλλο, τί θα πη έρωσ;

ΤΟ ΓΑΡΥΦΑΛΛΟ. (κοκκινίζει περισσότερο. Τό κρίνο στενάζει).— "Αχ, ό έρωτας!...

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ.— Γιατί στενάζεις κρίνο; Μήπως ξέρεεις έσύ τί είνε ό έρωσ;

ΤΟ ΚΡΙΝΟ. (χλωμαίνει περισσότερο).— "Αχ!...

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ. (στό ήλιοτρόπιο).— "Εσύ, ήλιοτρόπιο, ξέρεεις τί θα πη έρωσ;

ΤΟ ΗΛΙΟΤΡΟΠΙΟ.— Όταν λάμπει ό ήλιος, έγώ είμαι έντυχιμένο, πολύ έντυχιμένο. "Εγώ τό κεφάλι μου πάντα γυρισμένο πρός αυτόν. Μά όταν φεύγει... Τότε φεύγει δίλη μου ή καρδιά. Γέρνω λυπημένο, και δέν καταλαβαίνω καθόλου τήν ώμορφιά τής βραδιάς. Καί τότε μόνο πάλι ζωντανεύω, όταν ό ήλιος μου στείλει τό πρώτο του φιλή, με τήν πρώτη του άχτιδα.

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ.— Αυτό είνε ό έρωσ;

ΤΟ ΗΛΙΟΤΡΟΠΙΟ.— Αυτό θα είνε.

Η ΝΤΑΛΙΑ.— Παράδοξα πράγματα!

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ.— Θέλω να γνωρίσω κι' έγω τόν έρωτα. Θέλω ν' άγαπήσω κι' έγώ.

μπαινεί μέσα στην καρδιά του ρόδου και τό τσιμπά).

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ.— "Αχ, κακά μέλισα! "Εγώ σου πρόσφερα τήν καρδιά μου κι' εσύ τήν πλιγώσαες. Γιατί, γιατί να μου φρεθής έτσι σκληρά;

Η ΜΕΛΙΣΣΑ. (φεύγοντας).— Δέν με νοιάζει έμένα για τίς καρδιές. Έγώ θέλω να παίρνω τό αίμα των λουλουδιών—πού είνε ό χυμός τους—για να κάνω τό μέλι μου. Δέν με νοιάζει άν πουσύνε.

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ.— Κακία μέλισα! Τί θα γίνω τώρα έγω πού πονώ;

Η ΝΤΑΛΙΑ.— Άστόχαστο, φιλάρσσο τριαντάφυλλο. Γιατί ν' άφήσης τή μέλισα νάφρη κοντά σου;

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ.— Τί φταώ έγώ;

Η ΝΤΑΛΙΑ.— Τότε πώς δέν ήρδες κοντά σε μένα;

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ.— Μά εσύ δέν έχεις άρωμα για να τήν τραβήξω... Τί φταώ έγώ; Τήν τραβήξε σ' έμένα τό άρωμά μου.

Η ΝΤΑΛΙΑ.— Τότε δοξάσω τό Θεό, πού δέν μου έδωσε άρωμα. (Μία πεταλούδα έρχεται και φτερουγίζει σιμά στο τριαντάφυλλο).

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ.— Μακρύνά μου, μακρύνά μου, όμορφη πεταλούδα. "Οχι, δέν θα γελαστώ παιδιά... Δέν θα σου δώσω τήν καρδιά μου. Γελάστρια μά φραά με τή μέλισα.

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ.— Καλό μου τριαντάφυλλο, έγώ δέν έχω κεντρί, όπως ή μέλισα. "Αφσρέ με να σε φιλήσω. Θα ίδης πόσο άπαλό είνε τό φιλή μου. Έγώ δέν θέλω να σου πάρω τό αίμα σου. Θέλω μόνον να μεθώ με τ' άρωμά σου. Σ' αγαπώ!...

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ.— Μ' αγαπάς;

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ.— Ναι... Σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ και θέλω να σε κάνω να ξεράσης τόν πόνο πού σου προξένησε ή μέλισα.

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ.— "Ελα, λοιπόν, έλα στην άγκαλιά μου!...

"Ω, τί αθέηρο πού είνε τό φιλή σου!... Καί τα φτερά σου είνε πιο αθήρα από τά πέτάλά μου. Είμαι ένα λουλούδι ούάναίο πού φτερουγίζει.

Η ΝΤΑΛΙΑ. (στην πεταλούδα, με ζήλεια).— Πρόσβεξε να μη σήσης τά φτερά σου σ' άγκάθια του τριαντάφυλλου.

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ.— Τ' άγκάθια μου είνε γι' αυτούς πού θέλουν να μου κάνουν κακό. Για τά χέρια πού θα τολμήσουν να με κόψουν. "Ο Θεός μου τάδωσε για να υπερασπίσω τήν ώμορφιά μου.

Η ΝΤΑΛΙΑ.— Φιλάρσσο... Ματαιόδοξο!...

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ.— Μην ακούς, άγαπημένο μου ρόδο, τί λέει αυτή ή άριστοκράτης γερωνοζοκή, ή Ντάλια. "Αφσρέ με να μεθώ στην άγκαλιά σου!...

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ.— Πόσο ώραιώτερη είνε τώρα ή βραδιά!...

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ.— "Ας χαρούμε άπόψε τή ζωή. Άδριο δέν θα υπάχουμε. Πόσο είμαι έντυχιμένη πού έχω φτερά! "Εται μήθρεσαι και ήρθα κοντά σου. Γιατί, δέν ξέρεεις, άγαπημένο μου, τί δυστυχία υπάχει πλά σου. Τό κρίνο είνε έρωτευμένο με τό γαριφάλλο. Μά δέν μπορούσ να σμύξουν. Καί μαρινόνται από τή λύπη και τόν πόνο, μακριά τό ένα από τό άλλο.

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ.— Πώς τό ξέρεεις;

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ.— Μου τό είνε τό κρίνο. Καί με παρακάλεσε να τό παό στο γαριφάλλο.

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ.— Καί τό γαριφάλλο τί είνε;

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ.— Τρελλαινεται κι' από τήν γαριφάλλο. Τί να κάνω; Τά δοηθά όσο μπορώ. Καί τώρα, άγαπημένο μου τριαντάφυλλο, κόμησε με μέσα στη μωρωμένη σου άγκαλιά!...

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ.— "Ελα, άγάπη μου!...

(Σκοτεινιάζει όλοένα. Τ' άηδόνι άρχίζει να κελαιδί στη ροδοδάφνη. Μπαινουν στην κήπο ένας νέος και μία νέα, περπατώντας άγκαλιασμένοι).

Η ΝΤΑΛΙΑ.— Τί ώραία βραδιά!

Ο ΝΕΟΣ.— Πολύ ώραία. Γιατί.

Ο ΝΕΟΣ.— Θα τά μαζέψω όλα για σένα!...

τη ξωστα, όπως ή καρδιάς μας.

Η ΝΕΑ.—Τί μεθυστικά μου μωρίζον τὰ λουλούδια! Καί τ' ἀ-
ήδων κελαιδεί τόσο θέα!...

Ο ΝΕΟΣ.—Τ' ἀνήθ ειωδιάζουν έτσι ώραία για να μωρίζουν
τόν αέρα που ἀναντνει. Τ' ἀήδων κελαιδεί τόσο παθητικά για να
τ' ἀκούς εσύ, ἀγάτη μου!...

Η ΝΕΑ.—Εγώ έχω την ιδέα ότι τὰ λουλούδια είνε ερωτευμέ-
να και γι' αυτό μωσοβολούν έτσι. Καί τ' ἀήδων, κ' εκείνο εκφρά-
ζει τόν έρωτά του με τὸ τραγούδι του.

Ο ΝΕΟΣ.—Δέν θα ειωδιάζαν έτσι τ' ἀνήθ ἀπόψε, δέν θα κελαι-
δοῦσε έτσι τ' ἀήδων, ἀν δέν ήσουν εσύ έδω. Καί θέλω δια τ'
ἀνήθ αυτά ἀπόψε να γίνον διακά σου. Ναί... θα τὰ μαζέψω δια για
σένα. (Τήν ἀγκαλιάζει και τή φιλεί.)

(Κόβει έπειτα δια τὰ λουλούδια σχεδόν και τὰ δένει σε μπου-
κέτο).

Ο ΝΕΟΣ.— Πάρωτα, ἀγάτη μου, φιλάξε τα, μίην τὰ πετάξεις, κ'
όταν μαραθίνον άκόμα.

Η ΝΕΑ.—Σ' ευχαριστώ. Τί ώραία λουλούδια!...

(Ο νέος και ή νέα φιλιούνται, και δέν άκούν τόν ψιθυρο τών
λουλουδιών).

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ.—Τί ώραία κοιμόμουν με την πεταλού-
δα μου! Κι' αυτό τὸ καταρμένο χέρι μιά χώρισε έξωφρα. Πώς
δέν μπόρεσα, μοσκομουμένο και τρομαγμένο καθώς ήμιον, να άμνι-
θώ με τὰ άγνάθη μου;

Η ΝΤΑΛΙΑ.—Τί φρόνη, Θεέ μου!... Να θρεθ-
δών κοντά στο λαϊκό τραντάφυλλο, εγώ ή άριστο-
κράτης!...

ΤΟ ΝΥΧΤΟΛΟΥΛΟΥΔΟ.—Φαίνεται καλή αυτή
ή κοπέλια. Θα μάς βάλη στο νερό. Δέν θα μάς αφή-
ση να πεθάνουμε. Μά εγώ που είμαι ερωτευμένο με
τὸ φεγγάρι; Τί θα γίνω; Τί θα γίνω; Πώς θα
ζήσω χωρίς αυτό; Μόλις με φίλησαν ἀπόψε ή πρώ-
τες άχτίδες του.

ΤΟ ΗΛΙΟΓΡΟΠΙΟ.—Άραγε θα φτάσουν αῦ-
ριο ως έμένα ή χρυσές άχτίδες του ήλιου. Θα έκα-
ναδω τάχα τόν ήλιο, τόν χρυσόμυλο έραστή μου;

ΤΟ ΚΡΙΝΟ.—Τί ευτυχία, αγαπημένο μου γαρύ-
φαλλο! Τί ανέλπιστα ευτυχία! Σμῆξαμε τέλος πάν-
των. Είδηλογμένο τὸ χέρι που μάς έκοψε και μάς
έφερε τόσο κοντά τὸ ένα στο άλλο!...

ΤΟ ΓΑΡΥΦΑΛΛΟ.—Κι' εγώ πεθάνω από ευ-
τυχία, λατρευτό μου κρίνο... Ά, τί ώραία!... Τί
ώραία!... Να ζήσω μιά βραδιά δόλοκληρη μαζί σου,
και να πεθάνω μαζί σου τὸ πρωί. Τί άνεργο!...
Τί ώραίο άνεργο!...

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΤΗΣ ΛΕΥΚΑΔΟΣ

Στή Λευκάδα πιστεύουν ότι τή νύχτα δέν πρέ-
πει κανένας να σφυρίξει, γιατί άκούν τὸ σφύριγμα
αί δαιμόνων και τόν παίρνουν από πίσω.

Όποιος περπατάει τή νύχτα, για να προφυλάξει
από τὰ ζωτικά, πρέπει νάχη άπάντω τόν μα-
χαίρι μαυρομάκικο, ή σπάτια, ή ρίγανη, ή μαπαρού-
τι, ή βασιλόκλαδο, ή φράλαχο, ή κομμάτι από άν-
τίθορο, ή σταυρό κλπ.

Όταν μετράει κανείς τ' άστέρια, βιάζει στο
κορμό τόν έξανθήματα, που με τόν καιρό πληθαίνονται και μεγαλό-
νουν δόλονα.

Έπισήμ πιστεύουν στη Λευκάδα ότι δέν πρέπει να δρασκελίξη
κανείς έναν άνθρωπο, γιατί ο άνθρωπος αυτός μαζεβεται κουνιάρι
και δέν μεγαλώνει. Άμα δρασκελίσει κανείς έναν άλλο κατά λάθος,
πρέπει να τόν δρασκελίσει και άνάποδα για να έμποδίση τὸ καιρό.

Στό μέρος όπου έχει γίνει φονικό, τή νύχτα μαζεβούνται διαβό-
λοι που χορεύουν και τραγουδούν ως τὰ ζήμερωματα.

Άπαγορεύεται να περπά κανείς έξω τὰ σκουπίδια τή νύχτα και
πρό πάντων κατά τὰ χωράματα.

Όταν ιδεί κανείς διάδοχο μέσα στο σκοτάδι, πρέπει να βγάλη
τὸ μαυρομάκικο μαχαίρι του και να τὸ κρατήσει με τὸ δεξιό χέρι,
εγώ με τὸ δεξιό του ενός και του άλλου χεριού πρέπει να σχημα-
τίσει σταυρό και να τόν φίληση λέγοντας τρεις φορές τὸ Πιστεύω.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- Σάν περάσει ή γιορτή, περιγελούν τόν άγιο.
- Πάρωτα κλειστή, κεφάλι φυλαγμένο.
- Μ' ένα βάδι δέν γίνεται καλό τ' αὐλάκι.
- Βοήθα με, φτωχούλη μου, να μή σου μιάσω.
- Έμπια μέσα και πορέψου, κ' έβγα έξω και κομπέψου.
- Εχθρὸς τὸ λάδι μας και μπήκε στο ροί μας.
- Η άλεπού ελεε άργανά κ' εκείνη άκριδολόγα.
- Κάλλιο πετσού νοικοκυρά
παρά γροσού μαμουρα.
- Η στενή μετάνοικσει τι-
ποτε δέν άζει.
- Με γέλασες και γεύτη-
κες, μα να δευτηνήσης όχι.

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ο Ροστάν... ήθεποιές! Η ιδιαιτεροπείες του Σέν Σάν. Τά
σπαράγματα τής γειτονείας. Μιά άγχαρεία του Μωασσάν.
«Ντροπή σου και ντροπή μου». Ένας πρίγκιψ κιδαριστής.
Ο Μαξιμιλιανός και οι μουσικεμανείς χωρικοί, κτλ. κτλ.

Ο Έδμόνδος Ροστάν, ο περίφημος συγγραφέας του «Συρανόν»
επίτος τών άλλων, ελε και έξαιρετικά τάλεντο ήθοποιού.

Μιά φορά, άνέβηκε στη σκηνή με ψευδώνυμο κ' έπαιξε σε κάποιο
δράμα έναν από τούς πρωτεύοντας ρόλους.

Τὸ παιξίμο του άφισε γενικός και εχειροκροτήθη.

Κατά τή διάρκεια ενός διαλείματος κάποιος Άγγλος φασά-
γης, ο οποίος έτυχε να παρευρίσκειται στην παράσταση, μπήκε στο
καμαρίνι του Ροστάν και τὸ πρότενε να τόν πάρη στην Άγγλία για
μιά σειρά παραστάσεων άντι διακοσίον φράγκων τή βραδιά.

—Μά εμένα ο Έδμόνδος Ροστάν! άποκρίθηκε γελώντας ο ποι-
ητής.

—Τόσο τὸ καλύτερο! πρόσθεσε ο Άγγλος χωρίς να χάση τή
υψηκάτητα του. Σας δίνω τετρακόσια φράγκα κάθε βραδιά!...

Η άμοκθή ήταν βέβαια δελεαστική, αλλά ο Ένδοξος συγγραφέας
δέν δέχτηκε!...

***

Ο Γάλλος μονοσυρτός Σέν—Σάν ελεε πολύ περι-
εργο χαρακτήρα και ήταν υπερβολικά δέξδθμος. Μιά
φορά μπήκε σ' ένα έσπατόριο του Λονδίνου και του
ήρθε ή δρεξή να φάη σπαράγια. Μόλις όμως ο υ-
πάλληλος τού ελεε πως έτελειώσαν, ο μονοσυρτός γί-
νεσε προς τή διπλήν του κυρία, ή οποία ελεε παραγ-
γίλει λίγο πριν τὸ ίδιο φαγητό, και τής ελεε με θυμό:

—Εργάστε τα σπαράγια μου, Ε;

Η κυρία, τρομαγμένη από τή στάση του, έσπεισε
να τὸ παραγορήσει τὸ μωστειλικόνο πάτο τής.

Ο μονοσυρτός, αφού έφαγε γρήγορα-γρήγορα τὰ
σπαράγια, άρπασε έπειτα τὸ πάτο και τὸ πέταξε
πίσω τὸ έστιατορίου, προς μεγάλην κατάπληξιν
τόν άλλων πελάτων.

***

Ο Γεντή Μωασσάν, πριν άκόμα γίνει γνωστός
και άνεξάρτητος οικονομικός από τὰ άριστουργηματι-
κά διηγήματά του, έγραψε κατά παραγγελίαν κάποιου
κνρίας μιά κουνιάδα, με τόν τίτλο «Εταπάληρις»,
για τήν οποία ή έν λόγω κυρία τού έστειλε μόνον
πενήντα φράγκα.

Ο Μωασσάν θυμωσε για τὸ έξευτελιστικό αυτό
ποσό κ' έγραψε στην... λογίαν κυρία τήν έξης έ-
πιστολή:

«Εργάστηκα δυό δόλοκληρος μήνες, διάρθωσα
τὸ έργο δυό φορές και σεις που προσφέρετε για
έλα από πενήντα φράγκα, που άλλοι τὰ κερδίζουν
γράφοντας ένα μόνον άρθρο εφημερίδος; Όμολο-
γώ ότι ή άμοιβή είναι πολύ λίγη και συγχρόνος
έξευτελιστική. Άκούς εκεί να έργαστώ δυό μήνες
για πενήντα φράγκα!... Ντροπή!... Ντροπή για
σας, κυρία... Καί για μένα ντροπή!»

***

Ο αυτοκράτορο Μαξιμιλιανός, ο οποίος βρήκε τραγικό θάνατο
στο Μεξικό από τούς ύπικούς του, όταν ήταν στη Βαυαρία, εφη-
μέζετο ως άριστος κιδαριστής.

Μιά μέρα πήρε τήν κιδάρα του και πήγε στην έξοχή, όπου στά-
θηκε κοντά σ' ένα δάσος και άρχισε να παίζη.

Οι κάτοικοι τής περιφέρειας τόν άκουσαν και μαγεμένοι από
τὸ παιξίμο του, έτρεξαν κοντά του, χωρίς να τόν γνωρίζουν.

—Ε, παλλητάρι! τού φώναξαν. Πάμε στο ξενοδοχείο που είνε
έδω κοντά να μάς παίζης; Τή μπήρα τήν πληροφορία εμείς!...

—Άφού τὸ θέλετε, έρχομαι, άποκρίθηκε ο πρίγκιψ.

Όταν έφθασαν στο ξενοδοχείο, ο χωρικό διάταξαν μύτρα κ'
έβαλαν τόν άγνωστο μουσικό να τούς παίζη κάμποσα κομμάτια.

—Θά μου επιτρέψετε να φύγω; τούς ελεε σέ λίγο ο πρίγκιψ.

Με περιμένουν στο Μόναχο πριν από τὸ μεσημέρι.

—Θά σ' άφήσουμε, τὸ άποκρίθησαν οι μουσικεμανείς χωρικοί,
άλλά προηγούμενος πρέπει να μάς παίζης ένα κομμάτι ακόμα. Έλα,
παίζε μας τὸ σβάλς τού Μαξιμιλιανούς. Θά σου δώσουμε για ά-
μοιβή εικοσι σολδία!...

***

Ο πρίγκιψ, μη μωρόντας να κάμη κ' άλλωώς, έπαιξε και τὸ
βάλς αυτό, κ' άφού πήρε τήν πληροφορία του, χαρέθηκε κ' έφυγε!...

Όταν ύστερ' από λίγο οι χωρικοί έμαθαν έντελώς τυχεώς πως
ήταν ο πλανόδιος μουσικός, έτρεξαν να τὸ ζητήσουν συγχώρησι.

—Τί μου ψέλνεται αυτό; τούς άπάντησε ο λαοφιλής πρίγκιψ.

Σας έκαμα μιά χάρι και σεις που τήν άνταποδώσατε με τς περι-
ποιήσεις σας. Όσο για τὰ εικοσι σολδία όμως, μην έλπίζετε να
τὰ πάρτε πίσω. Ελεε τὰ πρώ-
τα χρήματα που κερδίω με
τὴν τέχνη μου και θα τὰ ποῦ-
με μαζί τήν έρχομένη Κυριακή
που θάρθω στο ξενοδοχείο να
σας ξαναπαίζω!...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΓΕΩΛΟΓΟΓΡΑΦΟΙ

Ο Γκαβαρνί
(Σκίτσο τού Μπεζιανέμ)

